

Divina Vindecare

Numărul 27
Martie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Islamul și creștinismul fals	Pag. 3
2. O mână schiloadă	Pag. 8
3. Care lege?	Pag. 9
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 12-a	Pag. 11
5. Nu credința!	Pag. 13

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Islamul și creștinismul fals

David Clayton, ianuarie 2012

Recent, citind pe internet, am descoperit câteva dezbateri dintre musulmani și creștini. Am urmărit câteva astfel de înregistrări și am fost uimit de faptul că opoziția musulmanilor față de creștini pare să se centreze pe două puncte principale:

1. Isus nu este Dumnezeu și nici nu este singurul Său Fiu născut, și
2. Omul nu este născut păcătos.

Este interesant faptul că musulmanii nu au nimic împotriva acceptării ideii că Isus este „Fiul” lui Dumnezeu într-un sens limitat, de vreme ce ei afirmă că și noi suntem fiii lui Dumnezeu. Însă, se opun vehement ideii potrivit căreia El este divin în vreun fel. Ei Îl privesc ca fiind un mare profet asemenea lui Avraam sau Mohamed. Ideea că El întruchipă divinitatea sau că El a fost Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu este cu tărie respinsă de ei. Este interesant faptul că, în timp ce citează din Biblie locurile în care este scris că Isus este Fiul lui Dumnezeu, evită cu grijă versetele care spun că Isus este Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu.

Am fost în mod deosebit uimit de aceste două puncte pentru că acestea reprezintă subiectele pe care le-am studiat cu precădere împreună, în ultimii ani. Cu cât cercetez mai îndeaproape aceste subiecte, cu atât devin mai convins de faptul că cele mai vitale aspecte ale creștinismului sunt strâns legate de aceste două puncte. A devenit evident faptul că acestea sunt două arii în care Satan este preocupat ca omenii să nu afle adevărul și, în consecință, acestea sunt două aspecte pe care creștinii trebuie să le înțeleagă mai mult decât pe altele.

Aceste două subiecte se numără printre cele mai volatile din sânul creștinismului. Au cauzat dezbateri aprinse de-a lungul secolelor și mai cauzează și astăzi fricțiuni și despărțiri. Dacă ne gândim cu luare aminte la ele, ne vom da seama că ambele sunt strâns legate una de alta. Isus a venit pentru a fi Mântuitorul omenirii – pentru a-l salva pe om din păcatele sale. Pentru a realiza aceasta, a trebuit să fie divin, a trebuit să fie mai mult decât om. Însă, dacă se neagă faptul că omul este păcătos, atunci pentru ce mai avem nevoie de un Mântuitor? Pentru ce mai este nevoie de un Hristos divin? Acesta este motivul pentru care cei ce neagă starea păcătoasă inerentă omului, Îl privesc pe Isus ca fiind numai un mare profet sau, în cel mai fericit caz, un extraordinar exemplu al vieții pe care o cere Dumnezeu.

Are nevoie omul de un Mântuitor?

„Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. (Matei 1:21)

Misiunea lui Isus a fost definită în mod clar încă de când a fost născut. El venea pentru a-Și salva poporul din păcatele lui. Recent, am realizat cât de unic și revoluționar este acest concept. Din câte știu, nu există nicio altă religie în afara creștinismului care să afirme că omenirea are nevoie de un Mântuitor pentru păcat. Atunci când ne gândim la cât de adânc este integrat păcatul în experiența omului, pare uimitor, dar vom vedea într-o clipă de ce este așa.

Ce vrea să spună Biblia atunci când afirmă că Hristos Își va salva poporul din păcatele lor? Creștinii sunt, în general, de acord cu faptul că există trei aspecte ale păcatului din care omul are nevoie să fie salvat:

1. Omul are nevoie de a fi scăpat de pedeapsa păcatului.
2. Omul are nevoie de a fi scăpat de puterea păcatului.
3. Omul are nevoie de a fi scăpat de prezența păcatului.

Sigur că toate religiile sunt de acord cu punctul trei. Toate afirmă faptul că păcatul există în lume și că Dumnezeu Își va elibera într-o zi poporul de prezența acestui păcat, fie prin a înlătura prezența păcatului, fie prin a-Și înlătura poporul din prezența păcatului.

Însă, creștinismul este foarte confuz la primul punct, și anume, pedeapsa atașată păcatului și a vinei care se naște din păcat. Această confuzie a dat naștere unora dintre cele mai groaznice învățături asemenea iadului veșnic și, evident, la distorsionarea caracterului lui Dumnezeu drept consecință a unor asemenea crezuri. Aceasta a condus de asemenea și la ideile confuze privind modul în care Isus îl salvează pe om din păcat și la ceea ce înseamnă a fi salvat din păcat. Această confuzie și învățăturile nebiblice care au urmat de aici au oferit islamului cel mai mare avantaj. Musulmanii pot folosi propria

noastră Carte, Biblia, pentru a demonstra că ideile noastre sunt iraționale, confuze, calomniatoare la adresa lui Dumnezeu și, în final, false.

Așa cum afirmă creștinismul popular, vina se naște atunci când comitem actele păcătoase și, cumva, această vină, această înregistrare a păcatului nu poate fi pur și simplu iertată sau anulată de Dumnezeu. Păcătosul trebuie să fie pedepsit pentru păcatele sale, indiferent dacă le regretă sau nu, și singura cale prin care această cerere dreaptă poate fi satisfăcută este numai dacă păcătosul moare sau dacă altcineva moare în locul lui. Acest lucru dă naștere unor întrebări pentru care nu există răspunsuri satisfăcătoare:

De ce nu-i iartă Dumnezeu pe copiii Săi dacă se pocăiesc de păcatele lor?

De ce pretinde El moartea?

Ce soi de dreptate va accepta unei persoane ca plată pentru crimele altuia?

Acestea sunt întrebări care se nasc din conceptul creștinismului popular, potrivit căruia Isus a murit pentru a plăti pentru păcate (să plătească cui?) și acesta este punctul în care islamul are multă putere în critica adusă creștinismului.

În al doilea rând, creștinismul în general este de acord asupra faptului că înclinația de a păcătui (puterea păcatului) este atât de puternică în om, încât este nevoie de o putere divină care să lucreze în noi, altfel nu putem rezista puterii păcatului. Acest lucru este foarte clar afirmat de Biblie și, aici, islamul nu mai poate evita adevărul. Ei nu sunt de acord cu faptul că, în noi înșine, nu suntem neprihăniți, motiv pentru care ei sunt dușmani declarați ai apostolului Pavel pe care-l privesc ca pe cel care a scormit ideea că omul este incapabil în el însuși de a face binele. Însă Isus a afirmat în mod evident acest adevăr, cu aceeași putere ca și Pavel. Învățătura Lui a fost: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15:5).

Musulmanii argumentează că Dumnezeu nu are nevoie de a vedea pe cineva murind înainte ca El să poată ierta păcatele și aici au dreptate. (Pentru detalii despre acest subiect, citiți articolele „De ce a trebuit să moară Isus” din numărul 16 al revistei „Divina Vindecare” și „Cine a avut nevoie de Jertfă” din numărul 24 al revistei „Divina Vindecare” și vizionați prezentarea „De ce a murit Isus?” din arhiva anului 2006 a secțiunii Media, din site-ul www.divinavindecare.ro). Creștinismul popular nu oferă un răspuns rezonabil la această întrebare. Însă musulmanii insistă de asemenea și asupra ideii că noi toți suntem capabili de a trăi vieți sfinte, fără de păcat, chiar din clipa în care ne naștem. Ei neagă categoric ideea că omul ar fi născut într-o stare păcătoasă și insistă asupra faptului că venim pe lume curați.

Este ușor de înțeles motivul pentru care musulmanii nu acceptă ideea că omenirea are nevoie de un Mântuitor din păcat. Păcatul, din perspectiva lor, nu constituie o problemă. Ei cred că adevărata problemă este decizia omului, hotărârea lui de a face fie binele, fie răul. Ei cred că omul este pe deplin capabil de a face ceea ce este neprihănit și bine și că nu are nevoie de niciun Mântuitor pentru aceasta și, evident că, dacă oamenii ar alege calea islamului, atunci păcatul ar fi eradicat din lume. Ei cred că supunerea față de regulile islamului este răspunsul la păcatul care există în omenire. Acesta este motivul principal pentru care musulmanii accentuează faptul că islamul ar trebui să constituie fundamentul tuturor guvernelor. Ei cred că asta este tot ceea ce omenirea are nevoie pentru a fi desăvârșită. Așadar, cu o astfel de gândire, de ce mai este nevoie de un Mântuitor, cu atât mai mult de Unul divin? Islamul respinge în mod categoric ideea că Isus este Mântuitorul nostru, Singurul Fiul născut al lui Dumnezeu.

Ceea ce este uimitor este faptul că sunt creștini care sunt de acord cu islamul asupra faptului că omul este născut bun și pe deplin capabil de a alege ceea ce este bine. Conceptul lor implică faptul că tot ceea ce avem nevoie este un Mântuitor din vina și pedeapsa păcatului, dar că noi suntem născuți cu puterea de a învinge păcatul și că nu avem nevoie de niciun Mântuitor la acest capitol.

Care sunt consecințele practice ale unei asemenea convingeri? Isus este privit ca o persoană care s-a implicat în istoria omenirii în urmă cu 2000 de ani când a făcut ce era necesar pentru a anula pedeapsa cerută pentru păcatele omenirii. Și a făcut acest lucru prin răstignirea brutală de pe cruce. El trăiește astăzi, la miliarde de ani lumină depărtare, într-un loc numit „Cer”, unde continuă să lucreze pentru a obține iertarea pentru păcatele noastre oricând le comitem. Însă asta este tot ceea ce face Isus. Nu există nicio interacțiune literală, practică între El și poporul Său, pentru că nici nu este nevoie de așa ceva. Noi suntem deja născuți cu tot ceea ce avem nevoie pentru a trăi o viață plăcută lui Dumnezeu, astfel încât tot ceea ce face Isus este să obțină iertarea, și nu biruința noastră asupra păcatului. Cineva a afirmat acest lucru astfel: „Isus spune: vezi că ți-am dat o haină curată; ai grijă să n-o murdărești”.

Fiul lui Dumnezeu

Este interesant de observat faptul că, urmărind câteva dintre aceste dezbateri dintre creștini și musulmani, exista permanent o întrebare pe care musulmanii o ridicau constant și la care creștinii nu puteau să răspundă: „Dă-mi un verset, măcar un singur verset în care Isus să afirme în mod clar că El este Dumnezeu?”. Eforturile creștinilor de a răspunde acestei provocări erau demne de compătimit. Se tot chinuiau să afirme câte ceva, dar bineînțeles un astfel de verset nu există. Atunci musulmanii citau cu bucurie versetele în care Isus afirmă că este Fiul lui Dumnezeu și afirmău că aceasta este declarația pe care Isus a făcut-o despre Sine. Problema este că atunci continuau pentru a demonstra că și noi suntem fiii lui Dumnezeu. Concluzia? Isus a fost un simplu om, asemenea fiecăruia dintre noi, dar un mare profet.

Ardea inima în mine pe măsură ce priveam la aceste discuții. Niciunul nu a arătat că Isus este cu adevărat Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu! Musulmanii evitau cu grijă Ioan 3:16, iar creștinii îl evitau de asemenea! Creștinii nu foloseau acel verset pentru că toate eforturile lor erau îndreptate către a demonstra că Isus era Însuși Dumnezeu! Toate eforturile lor erau îndreptate spre a demonstra că Dumnezeu este o trinitate și că Isus era o parte din această entitate trei - în - unu. Acesta este motivul pentru care ei nu au îndrăznit să sugereze că Isus era Fiul lui Dumnezeu în sens literal. Unul dintre ei l-a declarat a fi Fiul „unic” al lui Dumnezeu, dar, bineînțeles, implicația acestui cuvânt, așa cum este folosit de trinitarieni, este că El a jucat un rol de Fiu, dar că nu era în realitate Fiul lui Dumnezeu, în sensul că a fost născut din Dumnezeu. Musulmanii au evitat cu grijă să afirme că El ar fi fost Singurul născut din Dumnezeu, pentru că aceasta ar fi evidențiat faptul că El era o ființă divină, lucru pe care-l neagă categoric. Unul dintre punctele fundamentale ale credinței lor este că Alah „nici nu naște și nici nu este născut”. Dar în același timp, mai mulți dintre musulmanii prezenți la dezbateri au declarat: „Eu cred fiecare cuvânt pe care l-a rostit Isus”.

Situația m-a amuzat cumva, dar a fost atât de tragic să văd aceste două grupări religioase, atât de diametral opuse, și totuși, în mod ironic, unite în opoziția față de marele adevăr care stă deasupra tuturor celorlalte: Isus Hristos este Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu! Este foarte clar faptul că Satan nu este interesat de ideile religioase pe care le promovăm, atât timp cât negăm adevărul că Isus Hristos este Fiul născut al lui Dumnezeu, o Ființă divină, cu adevărat de aceeași natură cu Dumnezeu, născut din Tatăl din zilele veșniciei.

Biblia prezintă adevărul că Isus este Fiul lui Dumnezeu ca pe unul critic, vital pentru noi. De fapt, apostolul Ioan declară că acest adevăr este unul dintre cele pe care trebuie să le credem pentru a birui lumea.

„Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?”. (1 Ioan 5:5)

De aceea, nu este surprinzător să descoperim faptul că acest adevăr este atacat din mai multe părți însă, așa cum am afirmat, este foarte surprinzător de aflat că unul dintre cele mai puternice atacuri vine din partea preținșilor creștini.

Unul din lucrurile care mi-au rămas în minte urmărind aceste discuții este faptul că creștinismul trinitarian nu poate sta în fața unei religii asemenea celei a islamului și acesta este principalul motiv pentru care islamul are un succes atât de mare în țările creștine. Tactica lor favorită este aceea de a ataca trinitatea și de a demonstra cât de contrară este această doctrină, chiar și Cărtii creștine, Biblia. Acest lucru este ușor de dovedit și, de acolo, este ușor de a promova islamul ca fiind adevărata religie pentru că accentuează (asemenea Bibliei) faptul că Dumnezeu este o singură Ființă.

Păcatul original

Cel de-al doilea punct pe care musulmanii îl atacă foarte puternic este doctrina păcatului original. Pentru a fi mai exact, ei ridiculizează ideile vinei și ale degradării inerente. Cu alte cuvinte, ei nu cred că omul este născut vinovat datorită păcatului lui Adam sau că este născut incapabil de a face ceea ce este drept. Așa cum cititorii noștri știu deja, noi ne opunem total conceptului nebiblic al vinei moștenite, dar credem că omul este născut incapabil de a trăi în neprihănire pentru că acest lucru este cu claritate afirmat de Biblie și demonstrat în viețile tuturor acelor care nu sunt născuți din nou. Omul nu este născut vinovat, dar este născut într-o stare care-l face nepotrivit pentru cer și în care este incapabil de a trăi în neprihănire. Acesta este motivul pentru care este absolut necesar să se nască din nou.

Pe de o parte, islamul afirmă adevărul, dar pe de altă parte, nu. Noi avem nevoie de un Mântuitor din

puterea păcatului atunci când ne naștem, dar nu din vina păcatului, căci nu suntem născuți vinovați. Însă, ceea ce a făcut Satan este să lege ambele idei și astfel, i-a pus pe oameni în situația fie de a le respinge pe amândouă. Creștinismul, în general, a acceptat ambele afirmații și afirmă că omul este născut vinovat și incapabil de a face binele. Islamul le respinge pe ambele și crede că omul este născut bun. De aceea, islamul crede că nu avem nevoie de un Mântuitor, în timp ce creștinismul crede că avem nevoie de un Salvator din vina lui Adam (și a noastră) și pentru a ne oferi puterea de a trăi în neprihănire.

Aș adăuga că există creștini (dintre care unii cred în adevărul despre Dumnezeu) care au o poziție asemănătoare cu cea a musulmanilor: ei cred că omul este născut pe deplin capabil de a trăi în neprihănire și că principala problemă este că alege să acumuleze vină prin comportamentul greșit.

Argumentele musulmanilor împotriva vinei moștenite sunt interesante și provocatoare. Cum poate Dumnezeu să socotească vinovată o persoană pentru ceea ce a făcut alta? Aceasta este întrebarea lor. Adam a păcătuit, iar Dumnezeu a spus: „Trebuie să pleci din grădină și va trebui să trudești pentru pâinea ta tot restul vieții. Femeia trebuie să simtă durere atunci când va naște ca pedeapsă pentru păcatele voastre”. Dar nici asta nu este de ajuns; Dumnezeu continuă prin a spune: „Îți vei trăi viața în durere până când vei muri, iar după aceea vei trăi în chin toată veșnicia”. Dar nici atât nu este de ajuns; Dumnezeu spune: „Voi transfera vina ta copiilor tăi pe parcursul tuturor generațiilor”. Ei întreabă: „Este aceasta dreptatea Dumnezeului creștin? Are asta vreo logică?” Acestea sunt obiecții corecte. Conceptul vinei moștenite nu descrie o imagine prea bună despre Dumnezeu.

O altă obiecție pe care ei o aduc este următoarea: de ce a trebuit Dumnezeu să-L omoare pe propriul Său Fiu pentru a putea ierta păcatele oamenilor? Dacă o persoană ne greșește și spune „Îmi pare rău!”, îl iertăm. De ce Dumnezeu nu face la fel? De ce trebuie să-Și vadă mai înainte Fiul murind?

Aceste întrebări sunt raționale și, într-adevăr, ele constituie marile argumente împotriva teologiei creștinismului popular. Dar, potrivit adevărului, ele nu constituie argumente împotriva învățăturilor Bibliei, ci numai împotriva ideilor false promovate de tradiție în numele creștinismului. Biblia nu afirmă că omul este născut vinovat de păcatul lui Adam. Aceasta este o idee falsă. Vina nu este transferabilă de la o persoană la alta. Singura persoană care este vinovată de păcat este cea care-l comite. În opoziție cu această doctrină, musulmanii au perfectă dreptate și ei sunt în armonie cu Biblia la acest punct. Principiul caracterului lui Dumnezeu este exprimat în acest verset: „*Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el*”. (Ezechiel 18:20)

El nu privește o persoană responsabilă pentru păcatul alteia.

Însă, Biblia afirmă faptul că urmările păcatului unei persoane sunt resimțite de ceilalți. Aceasta nu este o sentință juridică, nu este ceva impus de Dumnezeu. Aceasta este o regulă a naturii, o lege naturală a vieții. Acest lucru nu este numai de Biblie afirmat, dar este și demonstrat în mod evident în toate aspectele vieții. Copii se nasc deformați, cu tot soiul de boli și slăbiciuni nu datorită vreunei vine personale, ci datorită a ceea ce au moștenit de la părinții sau bunicii lor. Această regulă a consecinței există și pe tărâmul spiritual, în aceeași măsură în care există pe cel fizic. Acesta este motivul pentru care ființele umane sunt născute cu incapacitatea de a trăi neprihănit. Atunci când Adam a păcătuit, el a făcut o alegere pentru întreaga rasă umană. El a adus în viața umană elemente care i-au degradat copiii din punct de vedere moral. Omenirea a devenit atunci incapabilă de a trăi o viață curată.

„*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți*”. (Romani 5:19)

Aceasta este realitatea pe care musulmanii o resping și, în mod uimitor, există preținși creștini care sunt în armonie cu islamul în credința potrivit căreia omul căzut este pe deplin capabil de a face fapte neprihănite imediat ce este născut! Ei cred, asemenea musulmanilor, că intrarea păcatului în lume a afectat omenirea numai la nivel fizic și că, din punct de vedere spiritual și moral, omenirea este pe deplin capabilă de a trăi o viață neprihănită. Acest concept absolut fals constituie fundamentul învățaturii potrivit căreia tot ceea ce are nevoie omul este un Mântuitor din circumstanțele în care se găsește și nu un Mântuitor de sine însuși.

Accentul pe lege

Acesta este de asemenea motivul pentru care, în cadrul religiilor, și mai ales în cadrul islamului și iudaismului, se pune un accent atât de mare pe lege și pe reguli, acesta este motivul pentru care legea

este preamărită mai mult decât Hristos, în rândul creștinilor care cochetează cu această idee. Acest crez afirmă că tot ceea ce are omul nevoie este să primească instrucțiuni morale, o cunoștință a ceea ce este bine și rău. Nu are nevoie de nimic mai mult, căci el este deja capabil să se supună. De ce ar trebui să se accentueze Mântuitorul într-un asemenea caz? Aceasta este o realitate cu adevărat îngrozitoare, dar este o realitate faptul că acest concept există și printre adventiștii de ziua a șaptea, atât printre cei din Biserica AZȘ, cât și printre cei din mișcările independente. Mulți sunt mai obsedați de ceea ce mănâncă, de ceea ce folosesc ca îmbrăcăminte, de vreo regulă sau doctrină nouă, de modul în care păzesc Sabatul, decât de Isus. Acesta este un adevăr teribil, iar această idee greșită se manifestă în abundența de legi false care inundă adventismul, asemenea păzirii sărbătorilor iudaice, a sabatelor lunare, a Numelor sfinte etc. Motivul principal pentru o asemenea centrare este faptul că aceste persoane nu recunosc adevărul despre ei înșiși și despre nevoia personală pentru un Mântuitor. Ei cred că tot ceea ce au nevoie este o instruire morală, iar restul vor fi capabili să-l facă și singuri. Ei se zbat sub ideea greșită că tot ceea ce au nevoie este mai multe informații, mai multe reguli și aceasta este cheia pentru a birui păcatul și pentru a deveni desăvârșit!

Acesta este motivul pentru care conflictul dintre religii tinde să se centreze în jurul regulilor care trebuie respectate. Musulmanii spun: „Regulile noastre sunt mai bune decât ale voastre”. Adventiștii spun: „Dacă nu respecti această regulă, o să dai de necaz”. Dar regulile nu au mântuit pe nimeni și nici nu o vor face vreodată. Ceea ce avem nevoie este să fim născuți din nou; ceea ce are nevoie un om este o infuzie a unei noi vieți în ființa sa, să intre în posesia unei noi naturi și, în final, atunci când va fi obținut toate acestea, regulile își vor ocupa locul lor. Dumnezeu spune că El Însuși va scrie propriile Sale legi în mințile și inimile celor care sunt născuți din nou. Nu trebuie să ne îngrijorăm în privința regulilor; ceea ce avem nevoie este Hristos.

Evreii așteaptă un Mesia care îi va așeza ca lideri mondiali, un eliberator care va subjuga toate națiunile sub picioarele lor. Islamul luptă ca religia lor să ajungă dominantă în fiecare colț al pământului, și asta reprezintă idealul lor. Nicio religie nu recunoaște că problema se află la ea însăși, iar oamenii nu realizează că au nevoie de un ajutor divin pentru învingerea degradării și slăbiciunii personale. De aceea, Isus, ca Mântuitor din păcat, nu înseamnă nimic pentru ei.

Dar ce se poate spune despre creștinii care nutresc convingeri similare acestor religii false? Acești creștini vor recunoaște: „Da, avem nevoie de un Mântuitor din vina păcatului. Am greșit și trebuie plătit un preț pentru a anula pedeapsa pentru ceea ce am făcut greșit. Isus a oferit acest preț și asta este ceea ce ne trebuia”. Apoi ei așteaptă, asemenea iudeilor și musulmanilor, un Mesia care va rezolva și latura fizică, dar realitatea nevoii omului după o natură transformată este ignorată și chiar negată și, astfel, rezultatul este o formă de sfințire, dar fără de putere, o auto-înșelare în care comportamentul carnal este acceptat ca fiind neprihănire, în care se chinuiesc în van folosindu-se de puterea omenească pentru a scoate un lucru curat dintr-unul necurat.

Dar Biblia și experiența demonstrează că această condiție de depravare morală există în toți oamenii, în natura lor. Această condiție poate fi rezolvată numai prin reintroducerea, în viața omului, a unui element nou care să ne facă apti (capabili) de a înfăptui binele. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de un Mântuitor și acesta este motivul pentru care acest Mântuitor trebuie să fie mai mult decât o simplă ființă umană. El trebuie să dețină în Sine Însuși acest element pe care noi nu-l avem, trebuie să dețină această calitate a neprihănirii pe care noi nu o avem. El a trebuit să introducă această calitate în rasa umană și astfel s-o poată oferi celor care Îl acceptă.

Neprihănit prin natură

Dar cum a obținut Isus, o ființă umană, această calitate a neprihănirii? Cum a avut El ceva ce nicio altă ființă umană nu a avut? Cum de S-a calificat El pentru a fi Mântuitorul nostru, Unul care a putut restaura neprihănirea rasei umane? Sunt mulți care cred că Isus a obținut acea neprihănire datorită comportamentului Său. Pe măsură ce creștea și-și trăia viața de om, El a devenit neprihănit! Această concluzie este uimitoare, dar am descoperit că un mare număr de creștini cred asta. Această concluzie se bazează pe ideea potrivit căreia neprihănirea este un comportament acumulat, rezultatul unor acțiuni constante. Acesta este fundamentul credinței potrivit căreia neprihănirea este obținută prin fapte.

Însă Biblia declară într-un limbaj clar că numai Dumnezeu este bun, că numai El este sfânt (Matei 19:17; Apocalipsa 15:4). Numai El este neprihănit. Dumnezeu este neprihănit pentru că El este

neprihănit. Aceasta este natura Sa. El face fapte neprihănite pentru că este neprihănit și nu invers. Neprihănirea nu este o colecție de fapte, nici un comportament acumulat, ci o stare, o calitate a naturii.

În acest punct devine atât de important ca noi să înțelegem că Isus este Fiul născut al lui Dumnezeu! Singurul loc din univers în care se poate găsi adevărata neprihănire este în divinitate. Numai Dumnezeu este bun. (Matei 19:17). Isus a posedat bunătatea în Sine Însuși din clipa în care a fost născut; El a fost bun în natura Lui pentru că El este Fiul lui Dumnezeu. Îngerul care a anunțat-o pe Maria despre nașterea Lui, L-a numit „Sfântul”.

„Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”. (Luca 1:35)

Un conducător rătăcit al unei grupări adventiste independente a afirmat că această declarație despre Isus a fost profetică, spunând că El nu a fost sfânt la naștere, ci că, pe măsură ce a crescut și a trăit o viață nepătată, a devenit neprihănit prin comportamentul pe care l-a avut! Uluiitor!

Dar Isus are aceeași natură ca și Dumnezeu, de vreme ce este Singurul Său Fiu născut; născut din Ființa Sa. Atunci când a devenit om, El Și-a lăsat slava divină, a renunțat la puterile Sale divine, dar nu S-a lăsat pe Sine Însuși de-o parte. El era Același Persoană, Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, având în continuare aceeași natură sfântă, aceeași dragoste pentru neprihănire și ură față de păcat. El nu a renunțat la caracterul / natura Sa căci, dacă ar fi făcut aceasta, atunci nu ar mai fi fost Același Persoană și, mai mult decât atât, nu ar fi existat nicio cale prin care să trăiască o viață fără de păcat.

În șase milenii, printre miliardele și miliardele de ființe umane, nu a existat nicio ființă care să nu păcătuiască niciodată, cu excepția Unuia Singur. Isus a fost Singurul care a trăit astfel, și Singurul care va fi capabil de o astfel de viață în timpul acestui veac al păcatului. De ce? Care este motivul? Amintiți-vă că întotdeauna există un motiv. Motivul este că Isus a adus divinitatea în omenire – propria Sa natură divină, natura Lui de o puritate și bunătate infinite, și această calitate a fost ceea ce L-a deosebit de toți ceilalți oameni; această calitate a fost cea care L-a determinat să trăiască așa cum nimeni altcineva nu a trăit, să facă față păcatului într-o natură umană decăzută și degenerată, și totuși să-l biruiască.

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi”. (Evrei 1:9)

Observați motivul pentru care Isus a fost preamărit deasupra tuturor celorlalți oameni: pentru că a iubit neprihănirea și a urât nelegiuirea. De aceea este evident că El a fost Singurul Om care a iubit vreodată neprihănirea și a urât vreodată nelegiuirea. Dacă vreun alt om a avut vreodată această atitudine, atunci trebuie că Dumnezeu l-a uns și pe el cu uleiul de bucurie mai presus de tovarășii lui. Dar această ungere a fost numai privilegiul lui Isus pentru că numai El a iubit cu adevărat neprihănirea și a urât cu adevărat nelegiuirea.

Vestea cea minunată este că Isus a constituit începutul unei noi umanități, umanitatea în care divinitatea și umanitatea sunt combinate. Acum, în calitate de „Părintele veșnic” al noii omeniri, El oferă această viață copiilor Săi într-o experiență numită „naștere din nou”, în care și ei primesc chiar viața Lui, în care și ei devin părtași de natură divină. Ei devin, asemenea Lui, capabili de a învinge păcatul, natura decăzută, pentru că și ei dețin natura divină.

O mână schiloadă

David Clayton, ianuarie 2012

Există două adevăruri pe care le consider realități inatacabile:

1. Dumnezeu este credincios: El Își respectă întotdeauna promisiunile.
2. Toate promisiunile lui Dumnezeu trebuie primite prin credință. Nu există nicio altă cale de a intra în posesia lor.

Vă rog să vă gândiți la următoarea imagine: dacă îți întind o mie de dolari și-ți spun: „Ia-i; sunt ai tăi!”, ceea ce trebuie să faci este să întinzi mâna și să-i iei. Nu-ți întinzi limba sau piciorul, ci mâna. De ce-ți întinzi mâna? Pentru că mâna este mijlocul cu care iei lucruri. Mâna a fost concepută pentru acest scop și dacă n-o folosești, este posibil să ți se fi oferit multe daruri în posesia cărora nu ai intrat

niciodată. Nu că nu ți-au fost date daruri, dar tu nu le-ai luat.

Acest lucru este adevărat și pe tărâmul spiritual, singura diferență fiind faptul că, pe acest tărâm, mijlocul pe care îl folosim pentru a ne însuși darurile lui Dumnezeu este ceea ce se numește „credință”. Nu mâinile, ci credința. Credința poate primi orice dar făgăduit de Dumnezeu, dar, adevărul este că, asemenea unei mâini schiloadă, credința noastră nu este capabilă de a lua ceea ce ne-a fost deja dat. Acesta este adevărul. Nu că Dumnezeu nu ne dă ceea ce-L rugăm, ci noi nu luăm deoarece credința noastră este schiloadă. Nu-L credem pe Dumnezeu, nu avem încredere în El. Aceasta nu este o critică sau ceva ce să ne facă să ne simțim condamnați. Dacă ai o mână schiloadă, nu este de niciun folos să te simți vinovat pentru asta, dar n-ar strica să faci ceva în direcția aceasta. În cazul credinței, această mână schiloadă poate fi întărită și aceasta este cea mai mare nevoie pe care o avem, și anume, de a ne decide să facem ceea ce este necesar pentru a dezvolta o încredere desăvârșită în Dumnezeu și în promisiunile Sale.

Descoperim acest adevăr în incidentul relatat în Matei 17, când ucenicii nu au putut să alunge demonul din acel băiețel. Era voia lui Dumnezeu ca demonul să-l părăsească, dar ei nu au putut să facă asta. Dumnezeu le-a dat puterea și autoritatea de a o face, dar ei nu au reușit. Atunci când Isus a venit, voia lui Dumnezeu a fost împlinită și la întrebarea „noi de ce nu l-am putut scoate?”, Isus a răspuns: „datorită necredinței voastre”.

Aceasta este problema azi. Adevărata credință este un lucru foarte rar și cea mai mare nevoie a poporului lui Dumnezeu de azi este să dezvolte o legătură cu Dumnezeu în care să aibă o încredere absolută în El. Aceasta presupune timp petrecut în singurătate cu Dumnezeu, o încercare deliberată de a ne concentra gândurile asupra Lui și de a ne trăi viețile în prezența Sa. Necesită efort, și majoritatea nu sunt pregătiți pentru asta, dar adevărul este că nu există o altă cale.

Există un indiciu care nu greșește al faptului că credința noastră nu este adevărata credință. Uitați-vă la viețile pe care le trăim. De câte ori pe zi Îl părăsim pe Dumnezeu, chiar și în lucrurile mici? Dar dacă avem cu adevărat credință în Dumnezeu și încredere în El, cum este posibil să mergem, în mod conștient, în direcții contrare voinței Sale? Chiar credința care ne îndeamnă să trăim în supunere față de Dumnezeu este credința care ne ajută să intrăm în posesia promisiunilor Sale. Dar voința personală și nesupunerea sunt indicatori siguri ai faptului că nu avem credință.

Așadar, nu Dumnezeu este Acela care reține binecuvântările, ci noi suntem aceia care nu reușim să intrăm în posesia lor. Acesta este adevăratul motiv al sărăciei spirituale. Haideți să cautăm să-L cunoaștem pe El pentru ca adevărata credință să fie aprinsă în inimile noastre și toate promisiunile Sale minunate să fie pe deplin împlinite în viețile noastre.

Care lege?

David Clayton, ianuarie 2012

Am fost puțin surprins de două mesaje pe care le-am primit după publicarea articolului „Tot Israelul va fi mântuit” (Divina Vindecare, nr. 26, februarie 2012). Ambele mesaje afirmau că articolul nu a fost clar în ceea ce privește legea la care m-am referit atunci când am făcut afirmații precum: „Legea a constituit un mijloc pentru a educa poporul până când a sosit făgăduința. Legea a avut un scop, un țel, un sfârșit. Atunci când acel scop a fost atins, autoritatea sa s-a sfârșit”.

Ne cerem scuze tuturor celor care au trecut prin aceeași nedumerire și dorim să clarificăm la care lege am făcut referire.

Recitind articolul, am descoperit că am folosit expresia „sistemul legii” de patru ori. Iată câteva exemple:

„...trebuie să înțelegem că această lepădare nu se referă la iudei ca indivizi, ci la sistemul de mântuire care a fost asociat cu evreii. Acest sistem al mântuirii era sistemul legii. Acesta a fost lepădat atunci când evreii au fost lepădați ca națiune”.

„De aceea, atunci când sistemul legii a fost lepădat, sistemul iudaic a fost lepădat...”.

Am crezut că pasajele de acest gen vor clarifica faptul că mă refeream la sistemul de guvernare numit

„legea”, care a fost oferit lui Israel, pe Muntele Sinai. Unii se gândesc imediat la cele zece porunci atunci când se menționează Muntele Sinai, dar adevărul este că, la Muntele Sinai, Israel a primit mult mai mult decât cele zece porunci. Cele zece porunci se regăsesc la Exodul 20:1-17. Aceste persoane iau numai această parte din acest capitol, dar întreaga lege care a fost oferită la Muntele Sinai acoperă o bună parte a cărții Leviticul, precum și a cărții Exodul. Ceea ce a fost oferit lui Israel la Muntele Sinai a fost un sistem complet de guvernare care cuprindea legi și ceremonii care acopereau fiecare aspect al comportamentului și al practicilor private și publice. La acest sistem de guvernare se face, în general, referire prin cuvântul „legea”. Adventiștii au adoptat obiceiul de a se referi la cele zece porunci în general atunci când vorbim despre „Lege”, dar nu și Noul Testament. În Noul Testament, cele mai multe referiri făcute la lege se aplică întregului sistem de guvernare care a controlat existența lui Israel ca națiune. În articolul în discuție, am adoptat accentul pe care-l pune Noul Testament, iar în referințele pe care le-am făcut la lege, m-am referit la întregul sistem al legii, și nu la cele zece porunci în particular.

Este interesant că o discuție similară s-a născut în anul 1888, atunci când Jones și Waggoner au accentuat subiectul „Hristos și neprihănirea Sa”. Waggoner afirma că legea, despre care vorbește Pavel în Galateni, se referă la legea morală (cele zece porunci). Această afirmație a determinat o opoziție puternică din partea unor persoane din conducere, pentru că unele din lucrurile afirmate despre lege în Galateni sunt foarte negative. Iată câteva exemple:

„Căci toți cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: *Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă*”. (Galateni 3:10)

„Însă Legea nu se întemeiază pe credință ...”. (Galateni 3:12)

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină Sămânța căreia Îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor”. (Galateni 3:19)

„Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” (Galateni 3:23-25)

Waggoner a afirmat că legea la care se referea Pavel în aceste texte, este legea celor zece porunci, iar opoziția lui au spus: „Nu, ci la legea ceremonială”. Interesant este faptul că Ellen White a afirmat că textul se referă la „ambele legi”.

„Am fost întrebată referitor la legea din Galateni. Care lege este îndrumătorul nostru pentru a ne duce la Hristos? Răspund: atât legea ceremonială, cât și codul moral al celor zece porunci”. (1SM 233)

Evident că ea afirmă că Pavel se referea la întregul sistem al legii și nu la un anumit aspect particular al ei.

Ideea este că legea, ca sistem, a constituit mijlocul prin care Dumnezeu a guvernat și a condus pe Israel timp de sute de ani. Aici este vorba despre întregul sistem al legii, nu numai la un anumit aspect al ei. Ea a constituit îndrumătorul pentru a-i învăța pe oameni, pentru a-i direcționa și pregăti pentru venirea lui Mesia. Atunci când Mesia a venit, Dumnezeu a avut un sistem diferit de guvernare pentru poporul Său. În loc de a-i direcționa și guverna prin intermediul unor reguli exterioare, El a așezat aceste reguli înlăuntrul lor, în chiar inimile lor, în natura lor. Cum a făcut asta? Prin faptul că i-a umplut cu Spiritul Lui și cu propria Lui natură, în așa fel încât să înfăptuiască neprihănirea din același motiv pentru care și El înfăptuiește neprihănirea, și anume datorită unei naturi bune. Nu datorită unui sistem exterior de guvernare, ci datorită faptului că Spiritul Lui locuia în inimile lor. Acesta este motivul pentru care Pavel spune:

„Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege”. (Gal. 5:18)

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har”. (Romani 6:14)

Sau așa cum spune Ezechiel:

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele”. (Ezechiel 36:26, 27)

Există două sisteme foarte diferite, iar unul dintre ele era sistemul legii care acționa asupra omului din afară. El cerea un anumit comportament și oferea remedii superficiale pentru păcat, dar nu-i atingea inima și motivele. Celălalt sistem este cel al spiritului. El nu pretinde nimic, dar produce o nouă inimă și

o nouă minte care iubește și trăiește în neprihănire. Acesta este cel care împlinește neprihănirea legii, fără lege (Romani 3:21).

Adevărul este că cele zece porunci descriu un comportament care va fi manifestat într-o viață neprihănită, așa că nu aş sugera niciodată că ele pot fi vreodată anulate. Pavel spune că porunca este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12) și, în mod clar, se referă la cele zece porunci în cazul acesta. Însă, acestea au fost oferite ca parte din sistemul legii, sistem care, în întregul său și în diferitele sale părți, nu putea niciodată face un om religios, motiv pentru care întregul sistem de guvernare era temporar. Asta este ideea. Sistemul care trebuia să treacă era cel care avea regulile exterioare, și nu cel interior.

Dumnezeu nu a intenționat niciodată să-Și conducă poporul din exterior, căci un asemenea sistem nu produce niciodată adevărata neprihănire. Întotdeauna a fost planul Său desăvârșit de a ne atinge din interior, prin Spiritul Său, de a ne conduce prin prezența lăuntrică a Spiritului Său mai degrabă decât prin regulile exterioare ale legii.

Dar Biblia afirmă că, până atunci când planul Său desăvârșit a fost realizat, până când Sămânța a venit pentru a iniția acest sistem desăvârșit, Dumnezeu a așezat pe Israel, pretinsul Său popor, sub un sistem temporar al unei guvernări exterioare. El i-a controlat, i-a disciplinat și i-a învățat prin mijloacele unor reguli, ceremonii și ritualuri stricte, toate cuprinse într-un sistem numit „legea”, care a fost intenționat să le restrângă și să le limiteze comportamentul. Nu a fost niciodată metoda Sa desăvârșită, dar a slujit scopului Său și i-a pregătit pe evrei și pe restul națiunilor pentru venirea adevăratei realități, Isus Hristos, Sămânța, răspunsul desăvârșit al lui Dumnezeu la problema omului: păcatul.

Sper că aceste rânduri au ajutat la clarificarea problemei pentru cei care au fost nedumeriți.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 12 –

G.C. Bevington

Rugăciunea care nu a primit niciun răspuns nu valorează nimic. Numai rugăciunile care au reușit vor conta pentru noi și pentru cei pentru care le-am înălțat. Așadar, mamelor, nu fiți neglijente și indiferente în rugăciunile voastre. Dumnezeu dorește rugăciuni autentice, fierbinți, eficiente, biruitoare. Dumnezeu este Cel care dă, iar noi suntem cei care cerem; așadar, ceea ce nu luăm, nu primim. Dumnezeu nu ne poate da ceea ce nu vom lua.

Dumnezeu are lucrurile alese pentru cei câțiva care îndrăznesc să stea în fața testului; Dumnezeu are și cea de-a doua alegere pentru cei care nu o doresc pe cea mai bună. Tu ce-ți dorești?

Credința se împiedică acolo unde îndoielile se ridică, și credința se oprește acolo unde încep îndoielile.

Credința, marea credință vede promisiunile și privește numai la ele; râde de imposibilități și strigă: „Răspunsul vine!”

Da, răspunsul vine! Amin! Dacă tremuri acum, dacă ești acum în suferință, privește în sus: socotește vindecarea primită și ea va fi înfăptuită. „Potrivit credinței tale”; nu potrivit timpului pe care l-ai petrecut în suferință sau potrivit modului în care toate eforturile s-au dovedit deșarte; nu, ci „potrivit credinței tale”. Așadar, privește în sus și crede că totul este rezolvat. Dacă vindecarea depinde de promisiunile noastre, atunci totul ar fi foarte diferit; dar ascultă: există o promisiune făcută de Dumnezeul nostru omnipotent, omniscient și omniprezent. Slavă Lui! Avem dreptul de a ne încrede în El pe deplin și să credem că totul este rezolvat. Uneori ajungem în punctul în care nu putem înălța rugăciunea credinței; este posibil să fim prea slăbiți sau în suferință prea intensă, ceea ce poate determina slăbirea facultăților noastre, și ajungem astfel incapabili de a ne ruga.

Când nu te poți ruga

Eu am fost unul dintre primii elevi din Școala Biblică din Cincinnati; și, cu aproximativ o lună înainte ca primul semestru să se încheie, am fost pus jos de o nevralgie acută. Era foarte dureroasă, iar situația se înrăutățea. Am mers în pat la ora 21:30, căci lucram în oraș, iar după amiaza mergeam la școală pentru lecții. Asta se întâmpla înainte de a decide pe deplin pentru vindecarea divină, dar nu mai luam niciun remediu. Așadar, după aproximativ o săptămână de suferință, m-am trezit la miezul nopții și cred că nu mai fusesem niciodată mai înainte într-o asemenea stare deplorabilă. Ei bine, am încercat să mă rog; dar eram atât de slăbit încât am început să strig către Dumnezeu ca să pună pe altcineva să se roage pentru mine. Am spus: „Oh, Doamne, trezește pe cineva care să se roage pentru mine”. M-am rugat astfel timp de zece minute, iar apoi am început să mă simt mai bine, și în treizeci de minute toată suferința dispăruse și am adormit la loc. Eram sigur că Dumnezeu răspunsese.

După aproximativ zece zile am primit o scrisoare din California în care se spunea că în aceeași noapte la ora 1, semnatarul a fost trezit și un glas i-a spus: „Ridică-te și roagă-te pentru Bevington”. Ei bine, ea nu știa unde eram eu, dar știa că ultima mea adresă fusese Cincinnati, Ohio. Atunci a spus: „Oh, îmi este atât de somn”, și a încercat să adoarmă la loc; dar glasul tot insistă. Atunci a vorbit cu soțul ei, dar acesta i-a spus: „Oh, tu visezi; Bevington se poate ruga și singur; ai mâncat prea mult aseară. Culcă-te și nu te mai gândi la Bevington; o să se descurce el”. Ei bine, a încercat să adoarmă, dar nu a reușit, deoarece glasul tot nu o lăsa în pace. Soțul i-a spus atunci: „Ei bine, cred că mai bine te-ai ridica; nu contează unde este el acum, tu ridică-te”. S-a ridicat și, în momentul în care genunchii i-au atins podeaua, a fost cuprinsă de o mare tulburare în mintea ei. I-a spus soțului ei să se ridice și să se roage. El, fiind un credincios, s-a ridicat și a avut aceeași experiență; a început să simtă o durere mare în cap. Așa că și-au dat mâinile peste pat, el de-o parte, iar ea de cealaltă parte, și în șapte minute durerile lor s-au oprit, și a mea de asemenea. Au știut că ajunseseră la tronul lui Dumnezeu pentru mine. Așadar, vedeți: Dumnezeu a trebuit să trezească pe cineva din California. A fost prima și singura dată când am făcut așa ceva. Nu știu când o voi mai repeta, dar lecția este că trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu indiferent de modul în care se prezintă situația.

Credința în acțiune

În timp ce mă aflam în Ashland Heights, am fost invitat într-o seară să merg în Fairview pentru a predica; iar atunci când am trecut pe lângă fratele Wamsley, în Pollard, m-am oprit pentru a-i lua și pe ei. Fratele Wamsley era la poartă. A ieșit, iar eu i-am spus: „Vii împreună cu soția ta?” „Ei bine, cred că nu; soția suferă de trei zile din cauza nevralgiei și nu îndrăznește să iasă afară, iar eu nu vreau s-o las singură pentru că suferința este mai presus de puterile ei”. Am spus: „Spune-i să iasă afară”. „De ce, frate Bevington? Ea nu îndrăznește să iasă la aer căci nu ar trăi mai mult de zece minute”. „Spune-i să iasă afară”. Ei bine, a rămas înlemnit acolo din cauza cererii mele ridicole, dar eu am repetat: „Spune-i să iasă afară”. „De ce? Nu s-ar aventura afară nici pentru o clipă”. „Spune-i să iasă afară”. Am stat acolo repetând acea cerere ciudată și rugându-mă, până când ei s-au săturat să mă audă, așa că a ieșit afară având tot capul bandajat. Mi-am plecat capul, rugându-mă pentru fângăduințe, stând acolo în stradă unde alții, care nu-L primiseră pe Isus, se uitau. Mi-am ridicat mâna, am cerut vindecarea ei, nu m-am mișcat crezând că răspunsul a venit și în cincisprezece minute am auzit o tuse convulsivă după care i-au căzut bandajele, iar ea a strigat de bucurie.

Mă pornisem către Fairview rugându-mă Domnului să-i trimită și pe ei acolo. Pe la jumătatea distanței, am spus: „Băiați, va veni; ea va ajunge acolo curând după noi”. Ei au spus: „Oh, nu cred, pentru că a fost în acea situație critică și ar fi periculos să încerce așa ceva”. Am repetat: „Va veni”. Tocmai ce începusem să cântăm când a venit, râzând și agitându-și boneta. I-a pus pe toți pe jar, iar la serviciul divin, strălucea de puterea lui Dumnezeu și s-a rugat cu succes pentru o persoană care părăsise credința. Lui Isus să-I fie toată slava!

O soră din South Ashland era, după spusele doctorului, pe patul de moarte datorită tuberculozei. Am fost invitat acolo și am mers însoțit de o soră. Am citit un capitol și m-am așezat pe genunchi, m-am rugat fierbinte și am obținut biruința. Am spus că este vindecată, m-am ridicat, mi-am luat pălăria și am ieșit spunând: „Va ieși în zece minute”. Nu am apucat să ies din curtea lor când ea era jos din pat, laudându-L pe Dumnezeu pentru vindecarea desăvârșită. A mers la biserica „Pilgrim Holiness” unde pastor era Revelation John Fleming și a mărturisit despre vindecare ei. Fratele John a fost martor acolo.

El va mărturisi cum a fost vindecat de mai multe ori, și soția lui de asemenea. În primul an după ce s-a mutat în Ashland, din Willard, soția lui era în pat, foarte bolnavă. Mi-a trimis veste și m-am rugat pentru ea în noaptea aceea. Am fost binecuvântat în timpul rugăciunii și am spus că este vindecată; dar următoarea după-amiază, el a venit la mine să-mi spună că soția lui se simțea mult mai rău. M-am urcat în trăsura lui și am mers împreună cu el în camera ei. Ea zăcea acolo fără să spună niciun cuvânt, arătând mai degrabă ca nemaiavând viață. M-am plecat pe genunchi într-un colț pentru a mă asigura dacă Dumnezeu dorea s-o vindece sau nu. Am stat acolo aproximativ o oră; apoi, fiind sigur că El vrea s-o vindece, m-am ridicat de pe genunchi și mi-am așezat mâna pe fruntea ei rece. Curând și-a deschis ochii, a zâmbit și s-a manifestat slava lui Dumnezeu. Fratele John a spus: „Frate Bevington; este vindecată!” M-am ridicat, m-am învârtit prin cameră timp de cinci minute, apoi am ieșit și m-am urcat în trăsura, după care am plecat bucurându-ne de vindecare ei, cu toate că dovezile pe care le aveam erau numai ochii ei deschiși și zâmbetul. Dar slava lui Dumnezeu m-a umplut pe tot parcursul drumului. Mi-am terminat treaba, am revenit sub puterea lui Dumnezeu și am găsit-o slăvindu-L pe Dumnezeu. Așa că Satan a fost zădărnicit acolo. Slavă lui Isus și Numelui Său scump!

Au fost mai multe cazuri de vindecare în South Ashland, dar nu-mi amintesc toate detaliile. Îmi aduc aminte că, în timp ce eram în Willard, în 1917, a fost raportat cazul unei femei care era foarte bolnavă. Era în pat de șase săptămâni, părea fără speranță și renunțase la credință. Copiii aveau nevoie de ajutor, iar casa era tare murdară. Pe măsură ce mă apropiam, simțeam un întuneric intens; apoi am spus: „Îmi pot permite s-o las pe această femeie să moară nemântuită?” Am început să mă rog și am avut de dus o luptă, căci totul părea atât de întunecat; dar am continuat să mă rog, să mă lupt până când, după două ore în tunele și grote, am început să văd raze de lumină. Nu voi uita niciodată cât de mult m-a încurajat acest lucru. Nu-mi amintesc când am mai fost mai recunoscător ca atunci, în acel cămin; căci totul părea să fie împotriva mea, cu excepția, cred, celor cinci copii de care mi-a plăcut și pe care i-am luat ca motive pentru rugăciunile mele pentru vindecarea ei. Atunci când am început să-L laud pe Dumnezeu încetisor, norii au început să se ridice, iar credința mea părea că începuse să se cațere pe vârfurile colțuroase, de pe unul pe altul. Cu toate că, în tăcere, am afirmat că este vindecată, m-am ridicat și l-am întâlnit pe fratele care mă trimisese acolo. El a spus: „Ei bine, ce ai făcut?” Am spus: „Cred că se va ridica din pat curând”. Am mers la Frank Fleming, un frate al predicatorilor Fleming, John și Bona. Acest cămin se găsea la mai bine de un kilometru de locul în care trăia femeia bolnavă și nu am aflat nimic despre ea în noaptea aceea, și nici devreme dimineața. Așa că am refuzat micul dejun și m-am ținut tare în credință, continuând să escaladez spre vârf timp de încă două ore, după care m-am ridicat. Atunci am spus: „Doamne, este gata! Este gata! Este gata!” Când am spus a treia oară, sora Fleming a intrat pe ușă și a spus: „Oh, frate Bevington, ascultă: femeia aceea este afară și strigă ca un indian”. Am știut că fusese vindecată și m-am bucurat, atingând cerurile, fiind pe cele mai înalte culmi, mărindu-L pe Dumnezeu pentru vindecarea ei. Ei bine, ea alerga de la o casă la alta, mărindu-L pe Dumnezeu pentru vindecare și pentru că o rechemase la Sine.

Nu credința!

Ardeias Vlad, aprilie 2011

„Chiar dacă ... și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă ... și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă ... și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic”. - 1 Corinteni 13:1-3

Puteți scrie orice în spațiile lăsate libere. Da; chiar **orice!** Indiferent de ceea ce am avea, indiferent de ceea ce am face, cunoaște, putea, sacrifica, indiferent de ceea ce am fi, dacă nu avem Dragostea, totul este fără de folos în ceea ce privește refacerea legăturii cu Dumnezeu. Asta afirmă Cuvântul Său.

Ceea ce m-a uimit cel mai mult din enumerarea pe care a făcut-o Pavel în versetele amintite, ceea ce eu nu aș fi scris niciodată în spațiile libere, este credința. Dar Pavel nu amintește în treacăt credința. Nu! Prin cuvintele „*chiar dacă aș avea **toată** credința așa încât să mut și munții*” (1 Corinteni 13:2), el vrea să ne asigure că vorbește despre credință absolută, acea credință în care nu există nicio umbră de îndoială, credința puternică, și aceasta tocmai prin faptul că face trimitere la cuvintele Domnului Isus: „*Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ,Ridică-te și aruncă-te în mare’ și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va*

face, va avea lucrul cerut". (Marcu 11:23)

Atunci, m-am întrebat: „Cum este posibil așa ceva? Cineva să aibă o astfel de credință, și totuși să nu-i fie de niciun folos?” Într-adevăr, la ce le-a folosit credința pe care au avut-o cei nouă leproși (Luca 17:17, 18)? Dar lui Iuda; în ce măsură i-a folosit credința în refacerea legăturii cu Dumnezeu (Matei 10:4, 8)? Exemplele ar putea continua.

Această realitate este înfiorătoare. Satan a perfecționat în așa măsură căile de a-i înșela pe copiii lui Dumnezeu, încât a făcut cu putință ca aceștia să cunoască limbi omenești și chiar îngerești; să cunoască evenimente profețite, chiar taine ale științei; să aibă credință mare, să sacrifice tot ce au și chiar pe ei înșiși, și totuși să nu-L aibă pe El.

Da! Creștinii ar fi trebuit să fi înțeles aceasta demult. Pentru că Dumnezeu lor este Dragoste.

„Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț”, nici cunoștința, nici puterea, nici fapta, nici denotațiunea, nici numele, nici haina, nici averea, nici sacrificiul, nu!; nici credința, „ci credința care lucrează prin dragoste”. (Galateni 5:6)

De aceea, prietenii mei, „iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, ... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având **rădăcina și temelie pusă în dragoste**, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; **și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu**”. (Efeseni 3:14-19)

Ce este Dragostea?

În versetele 8 și 16 ale capitolului 4, din prima sa epistolă, Ioan spune că „Dumnezeu este dragoste”. Dar ce este dragostea? Pentru că nu pot primi de la Dumnezeu ceea ce nu cred, și nu pot crede ceea ce nu înțeleg (Romani 10:14), am nevoie să știu ce este dragostea. Prima tendință ar fi aceea de a spune (fără să greșesc) că dragostea este Dumnezeu, dar aceasta nu mă ajută prea mult. Am nevoie să înțeleg exact ce este ceea ce Scriptura numește „dragoste”.

Una dintre cele mai mari greșeli pe care deseori creștinii o fac în încercarea de a înțelege mesajul Scripturii, este aceea de a defini sau explica noțiunile pe care le găsesc acolo, potrivit propriilor idei. În concepția unora, dragostea este un sentiment care te copleșește, care îți provoacă lacrimi, te înduioșează și te cutremură până în adâncul ființei; deseori, însă, toate acestea dispar după numai câteva minute. Alții sunt de părere că dragostea constituie suma principiilor după care acționezi indiferent de ceea ce se petrece în exteriorul tău. Deseori, aceștia din urmă neagă orice sentiment, catalogându-l ca „sentimentalism”. Alții au pus pe seama dragostei cele mai oribile crime. Iar alții numesc „dragoste” cele mai ciudate lucruri pe care le pot face împreună cu o altă persoană, în unele cazuri chiar de același sex. Dragostea fiind temelie creștinismului, nu este de mirare că Satan a distorsionat atât de mult realitatea.

Mi-au dat mult de gândit cuvintele Domnului Isus, din Ioan 15:13: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. Însă, chiar și această manifestare supremă a dragostei poate fi contrafăcută; asta este ceea ce spune Pavel: „Chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Corinteni 13:3). Atunci am înțeles că iubirea de sine poate fi atât de mare încât să ducă chiar și la sacrificarea propriei vieți. Într-adevăr, atât de mulți oameni au ales mai degrabă moartea pentru a-și păstra intactă „onoarea”; moartea mai degrabă decât recunoașterea greșelilor; moartea pentru a se scoate în evidență pe ei înșiși; moartea fizică mai degrabă decât cea a sinelui. Când am înțeles că orice contrafacere a dragostei are la bază iubirea de sine, că orice act al sacrificiului de sine poate izvorî din mândrie, atunci am înțeles ce este în esență dragostea.

Pentru că adevăratul Dumnezeu este adevărata dragoste, singura cale prin care omenirea Îl va putea distinge este de a vedea această dragoste în cei care-L mărturisesc pe Cel adevărat. Domnul Isus a afirmat că acest lucru este posibil într-un singur caz: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. (Ioan 17:21)

Ce înseamnă „a fi una” cu altă persoană, decât a te identifica cu ea, a simți nevoia, durerea, chinul, suferința, disperarea celui de lângă tine? Așa este Dumnezeu. Aceasta este dragostea: **instinctul** de a te identifica cu cel de lângă tine.

Natura lui Dumnezeu este caracterizată prin acest instinct. De aceea, „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. (Romani 5:8). De aceea, „dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut, ca noi să trăim prin El”. (1 Ioan 4:9). Dumnezeu nu L-a putut reține pe Singurul Lui Fiu născut pentru Sine, deoarece, instinctiv, Dumnezeu S-a identificat cu fiecare dintre noi, cu experiența teribilă prin care urma să trecem. Aceasta este natura lui Dumnezeu. Acesta este Dumnezeu. Aceasta este Dragostea.

Cu siguranță că, atunci când acesta este și instinctul meu, omenirea Îl va vedea pe El, slava Lui va umple tot pământul, și fiecare faptă, gând, decizie, gest și respirație vor fi desăvârșite, căci vor izvorî din Dragoste.

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și

cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el". (1 Ioan 4:16).

Cerul pe pământ

Pastorul Richard Wurmbbrand povestește că, după eliberarea sa din temniță, în timpul unei călătorii cu trenul, a fost recunoscut de un domn care l-a întrebant: „Domnule Wurmbbrand, câți ani ați petrecut la închisoare?” „Paisprezece ani, dintre care trei în izolare totală”, veni răspunsul. „Nu știți ce este suferința, domnule Wurmbbrand!”, replică respectivul. Pastorul povestește că s-a simțit puțin deranjant de aceste cuvinte, dar a căutat să le înțeleagă: „De ce spuneți asta?”, întrebă el. Urmă și explicația: „Eu nu am stat nici măcar o oră la temniță, dar am o fiică acolo de trei ani”.

Într-adevăr, atunci când sunt eu în suferință este greu. Dar când copilul meu sau o altă persoană foarte apropiată este într-o asemenea situație, atunci parcă îmi este aproape imposibil să fac față. Îmi imaginez că, dacă aș fi închis în condiții grele, nu mi-ar fi extrem de greu dacă aș ști că familia îmi este în siguranță. Dar dacă eu aș fi acasă împreună cu soția, iar copilul meu să fie închis fără să știu nimic despre el, situația ar fi cu adevărat cumplită. Îmi imaginez că nu aș putea face nimic; nu m-aș putea bucura de nimic, nu aș mai putea probabil să mă angajez nici măcar în rutina zilei: cum aș putea să mănânc o mâncare bună, știind că propriul meu copil se hrănește probabil cu o coajă uscată de pâine (dacă ar primi-o și pe aceea!)?

Ce trebuie să simtă însă Dumnezeu? Unii își imaginează că El este într-o atmosferă de continuu extaz, un soi de „Disneyland”, singurii care-l deranjează fiind păcătoșii de pe pământ, motiv pentru care este mereu pregătit să-i condamne. Aceștia nu aud însă gemetele lui Dumnezeu: „*Aș vrea să-mi alin durerea; dar mă doare inima în mine. Iată, strigătele fiicei poporului meu răsună dintr-o țară depărtată. ... Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, mă doare, m-apucă groaza. ... O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu!*” (Ieremia 8:18, 19, 21; 9:1).

Cu siguranță, instinctul despre care aminteam mai sus este cel care naște în inima părintelui astfel de trăiri, căci suntem făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.

Cuvintele Domnului Isus „*Voi fiți, deci, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*” (Matei 5:48), au stârnit multă controversă și chiar descurajare în inimile celor care, nelegitim, s-au întrebant: „Cum aș putea să fiu eu atotputernic? Cum aș putea să cunosc toate lucrurile așa cum le cunoaște Dumnezeu?” Din context reiese însă că Domnul Isus Se referea la cu totul altceva: „*Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți, deci, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*”. (Matei 5:46-48)

Scopul lui Dumnezeu cu noi este să fim plini de dragostea Sa pentru toți oamenii. Atunci nimeni nu va mai avea nevoie de legi și reguli, căci „dragostea ... este împlinirea legii” (Romani 13:10). Când acesta va fi instinctul fiecăruia dintre noi, cerul se va fi coborât pe pământ.

Dragostea pierdută

Fiecare creștin sincer pe care am avut privilegiul să-l întâlnesc, fiecare, fără nicio excepție, povestește despre prima perioadă a experienței creștine ca fiind cea mai frumoasă, cea mai înflăcărată, mereu cu o nostalgie și un regret că s-a terminat. Fiecare mărturisește că ceea ce a caracterizat acea perioadă este dragostea, „*dragostea dintâi*”.

A fost acel timp în care nu înțelegeam atât de mult pe cât înțeleg azi, când nu eram atât de bine familiarizat cu Cartea, dar eram atât de bine familiarizat cu oamenii. „Nu aș fi ratat nicio ocazie de a mă întâlni cu cei care-L iubeau pe Domnul, pentru a ne închina împreună, chiar cu riscul întemnițării...”, povestește unul dintre cei trecuți de a doua tinerețe. „Acum, parcă și-a pierdut farmecul și, chiar dacă am libertatea de a o face și mijloacele de a călători mult mai repede, parcă nu mă mai trage inima”, continuă el. „Cu prețul libertății, uneori cu riscul de a-mi pierde viața distribuim celor care zăceau în întuneric Cărțile aducătoare de vești bune; îmi ardea inima pentru suferințele lor; umblam alături de Isus...”, își amintește un altul.

Între timp s-a produs o despărțire, un scurt-circuit care a avut drept consecință dispariția dragostei. Cu toții ne amintim detaliile pe care Domnul Isus ni le-a oferit despre timpul sfârșitului; printre ele găsim și următoarea profeție: „*Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci*” (Matei 24:12). Într-adevăr, ziduri înalte și groase s-au ridicat între oameni și oameni, între creștini și creștini, între copiii lui Dumnezeu și El Însuși. Ce este cel mai trist este faptul că, deseori, aceste ziduri sunt formate din denomi-națiunile la care ne-am afiliat, din doctrinele pe care le-am îmbrățișat, din chiar învățăturile pe care le-am găsit în Cartea sfântă. Scripturile, ele care erau menite să ne conducă la Isus și astfel să ne apropie unul de altul, au fost transformate în mijloace și motive de despărțire, înstrăinare, răceală și, deseori, ură. Așadar, orice cauzează răcirea dragostei, orice determină despărțirea de Spiritul lui Hristos, este fărădelege.

Astfel, la timpul sfârșitului, creștinul se vede prins de curentul inevitabilului, golit de tot ce i-ar putea aduce fericire, de tot ce l-ar putea transforma într-o binecuvântare, pe marginea disperării falimentului, în ciuda

mărturisirii sale religioase. Ce este de făcut?

Celor pe care Domnul i-a găsit fără „dragostea dintâi” El le oferă și soluția: „*Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut...*” (Apocalipsa 2:5). În primul rând, oprește-te și, împreună cu Domnul, amintește-ți de biruințele Sale din viața ta, amintește-ți de puterea dragostei Sale, așa cum s-a manifestat în tine și de bucuria și binecuvântarea pe care aceasta a pricinuit-o tuturor celor pe care i-ai atins. După ce-ți vei fi amintit de tot acel timp, de toate acele ocazii și de **modul** în care El le-a transformat în oaze de apă vie pentru cei însetați, „*pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi*” (Apocalipsa 2:5). El spune că de aici începe vindecarea. Ce-ai făcut atunci, începe să faci din nou. Poate vei întreba: „Cum așa? Salvarea este prin fapte?” Nu, nicidecum: este printr-o credință vie, lucrătoare! Dacă într-adevăr crezi că vizitându-i și ajutându-i pe toți cei pe care i-ai slujit în trecut, ai pășit cu Domnul, atunci vei face același lucru acum; și dacă nu cauți înălțarea de sine sau înălțarea oricărui alt nume, ci pe Domnul, atunci pe El Îl vei găsi. „*Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine*”. (Matei 25:35, 36)

Caută-L azi pe Isus; știi unde-L vei găsi. El te așteaptă să-ți umple din nou inima cu dragoste, cu Sine.

Imposibilul făcut posibil

Atunci când vorbim despre dragoste, vorbim despre natură, căci dragostea este instinctul de a te identifica cu ceilalți. Acesta este motivul pentru care omului, în starea în care se găsește prin naștere, îi este imposibil să iubească cu adevărat. El are nevoie mai întâi de toate să moară și să fie renăscut dintr-un alt Părinte pentru a-I moșteni natura.

Acesta este motivul pentru care Domnul Isus a fost atât de radical când a vorbit despre acest subiect; El a spus că nu există absolut nicio altă cale pentru ca un om să ajungă la Dumnezeu, la Dragoste:

„*Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu*”. (Ioan 3:3, 5)

În fața acestui adevăr, Nicodim, unul dintre iluștrii învățători ai lui Israel, a întrebat uimit: „*Cum se poate face așa ceva?*” (Ioan 3:9). Întrebarea este importantă pentru noi de vreme ce această experiență constituie singura noastră șansă. Isus a răspuns, îndreptând atenția spre Sine: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El*”. (Ioan 3:16, 17 KJV). Într-adevăr, așa cum a spus și Ioan Botezătorul despre Isus, „*El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*” (Matei 3:11).

Această experiență, acest botez, această moarte și renaștere reprezintă singurul mijloc prin care putem primi o natură nouă, o natură a cărei caracteristică fundamentală este Dragostea:

„*Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat*”. (Romani 5:5)

„*Rodul Duhului ... este: dragostea...*”. (Galateni 5:22)

Observați, vă rog, că dragostea, alături de toate celelalte virtuți („*bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor*” – Gal. 5:22, 23), reprezintă rodul unei rădăcini, consecința firească a unei cauze: „*dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte*”. (Romani 11:16). Așadar, atenția trebuie îndreptată către rădăcină, iar Domnul Isus ne responsabilizează pe noi în acest caz: „*Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău...*” (Matei 12:33). Alegerea rădăcinii depinde de noi, căci Rădăcina este cea ieșită din Iese (Romani 15:12), „*Rădăcina lui David*” (Apocalipsa 5:5; 22:16), este chiar Domnul Isus.

Experiența morții și a renașterii, a botezului cu Spiritul Sfânt este renunțarea deplină la propria viață (opriți-vă pentru o clipă aici și încercați să cuprindeți **tot** ce presupune aceasta) și primirea Persoanei lui Isus Hristos în toată plinătatea Sa. Ferice de cei care înțeleg, cred și intră în această experiență, căci ea „*este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru*”. (Fapte 2:39)

„*Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!*” (Luca 11:13).

Să ne amintim așadar că „*Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată*” (Romani 5:5); tu ai primit-o?

